

διαλογισμούς του ήγεμόνος, έπλεξε τὰ πιδ ένθουσιώδη έγκώμια γιά τήν ώμορφιά και τήν ευγένεια τής κομψής Παρισινής.

“Όποτε κομμά άπ’ τής 400 γυναικες μου δέν μπορεί να παραβληθῆ στην ώμορφιά με τή Γαλλία σας! άνεφώνησε κατάπληκτος ό Μουλάι Ίσμαήλ.

— Δέν τις είδα τις 400 γυναίκες σου! τοῦ άποκρίθηκε τότε, πονηρά, ό Πιερίβλ. Μοῦ φαίνεται όμως πώς είνε δύσκολο νά βρεθῆ στον κόσμο τό ταίρι τής στην ώμορφιά!

— Άφού είν’ έτσι, άποκρίθηκε τότε έ’αλλος ό Μουλάι Ίσμαήλ θά πάω στό Παρίσι να τή δώ. Και θά τή φέρω έδω να τήν κρίνω βασίλισσα στό κράτος μου!...

Μά ήσανε πολύ δύσκολο πράγμα, ή μετάβασή του στη Γαλλία. “Όσοσο, ό πολυμήχανος ό Πιερίβλ βρήκε ένα μέσο με τό όποιο ό σουλτάνος θά μπορούσε να δη’ όχι μόνο τήν πριγκίπισσα, αλλά και τήσ βασιλική αυλή τής Γαλλίας. Ήξερος πώς ό τσάρος τής Δοσκοβίας όπως λεγόταν τότε ή Ρωσία-θρόνιστας κάποτε νά έπισκεφθῆ τήν Όλλανδία, τήν Ήπειρο, τήν Αγγλία και τήν Ίταλία, είχε στείλει σ’ αυτές τις χώρες πολυμελή πρεσβεία, μεταξύ τών μελών τής: όποιος άριστοκρατικά ααλόνια του βασιλικού άνακτόρου τής Γαλλίας. Και είδε, έπί τέλους, τή βασίλισσα των άνείρων και τών λογιόμων του. Με τήν επίσημη του αυτή ξυεινε τόσο ένθουσιασμένος άστε γύρισε στον τόπο του με τήν άπόφαση να έπαναλάβῆ τήν πρόταση του περί γάμου και να κινή τὰ άδύνατα δυνατά γιά να γίνῆ πιά δεκτή, αυτή τή φορτ. Φορτωος τον Πιερίβλ όδρα και αξιώματα για τις πολύτιμες εκδουλεύσεις του και τον έβαλε μάλιστα να τρώῃ μαζί του στον ίδιο σούφλ.

“Όταν όμως έφτασε ή πτιγμή να στείλῆ καινούρια πρεσβεία στό Λουδβίκο ΙΔ γιά να ζητηῆ τή χείρα τής πριγκίπισσας Κοντί πέρας άπ’ τό μυαλό του ή ύποψία πως ήσως τό μουσειόθερο δερμα του να μην ένθουσιάζει και τοσο πολύ την κρινενία Γαλλίδα. Κατέφυγε και πάλι στον άφοσιωμένο του συμβουλάτορα, τον ευγενή νορμανδό, και τοῦ ζήτησε τήν γνώμη του τι έπρεπε να κινή γιά ν’ άπρίσῃ, αφού τό μάτινα δέν τον ώφελοούσαν σε τίποτα. “Ό Πιερίβλ τοῦ άποκρίθηκε τότε πως οι κυρίες τής αυλής του Λουδβίκου ΙΔ συνήθιζαν να μεταχειρίζονται διάφορες κρεμες και πούδρες γιά να σκελεζούν ή να διορθώνουν τις ατέλειες του προσώπου των. Τήν έλοχη έκείνη, φημιζέταν ή Ίλκενια γιά τήν κατασκευή καλλυντικών. Και ό σουλτάνος έγραψε άμέσως στη βασίλισσα τής Ίσπανίας να τού στείλῆ τό καλύτερα καλλυντικά τής χώρας τής. “Η παρ’ γγελία έφτασε ύστερ’ από λίγο στό Μαρκόνο. Και οι ύπουργοι του Μουλάι Ίσμαήλ έβλεπαν με καταπληξῆ τον αθένη τους να κυκλοφορῆ σ’ άνεκτιρα με προσωπο πασαλημένο με πούδρες και κρεμες!...

“Όταν ό έρωτευμένος μονάρχης βρῆξε πως είχε άσπρίσει άρκετά, και πως είχε περιπολίες ελλειδες ν’ άρθεοι στην ευγενή Γαλλίδα, έστειλε στη Γαλλία και δεύτερη πρεσβεία, ζητώντας σέ γάμο τήν πριγκίπισσα Κοντί. Ένω όμως περιμενα να λαβῆ σύνοιχη άπκνητηση, τον πληροφορησαν πως γιά να γίνῆ ό γάμος αυτός, έπρεπε προηγουμένως ν’ άλλαξῆ ύρσηκευμα, να γίνῆ δηλαδή Χριστιανος.

“Ό Μουλάι Ίσμαήλ όμως, φανατικός μουσουλμάνος δέν είχε τό κοραγιο ν’ άρνησῆ τήν πίστη των πατέρων του γιά τό κατήρ τής ώμορφης Γαλλίδας, γιαιτί ή διαρία Άννα ήσανε πρόθυμη να τον παρη άντρα, με τον όρο όμως πού άναφεραμε παραπάνω. Τήν άρνηση αυτή τής Γαλλίας τήν έπληρωσαν πολύ άκριβα οι όηνοίχ του Σουλτάνου. Σ’ αυτούς έπέλασε ό θυμός του για τήν άποτυχία του. Το υλιμα έτρεξε και καλι ποιάμα στό Μαρκόνο.

“Ό Μουλάι Ίσμαήλ πέθανε στις 22 Μαρτίου 1727, σέ ηλικία 81 έτών, συνεχίζοντας τὰ κακουγγήματα του μέχρι τής τελευταίας του στιγμής. “Όσο για τήν πριγκίπισσα νιδ Κοντί, τήν παρ’ όλίγω βασίλισσα του Μυροκου, αφού εγοήτευσε τήν αυλή τής Γαλλίας με τή χαρῆ και τό πνεύμα τής, πέθανε στις 3 Μαΐου 1739, σέ ηλικία 73 ετών, ώχαια και δροσερή άκομη, όπως μάς πληροφοροφούν οι χρονογραφοι τής.

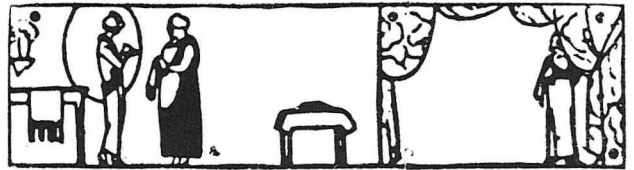
ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΠΟΙΗΤΡΙΔΕΣ

Η ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗ

“Υφαινε πάντα άκούραστη και μόνη
Και με φωνή θλιμμένη τραγουδούσε,
Συμπλέκοντας υφαιδι και σημάδι
Με τή σαΐτα, πού γουργα πέπουσε.
Στοιβαχτό σέ κασέλες, καμαρώνει
Το προικιδ πού καιροῦς τό λιχταρούσε,
Μά άταραχα κυλούν, διαβαίνουν χρονοι
Και νοιώθει, πώς τού καιου καρτερούσε.

Τού γάμου τ’ όνειροφφανιο στεφάνι.
Τα μαλλιά τής τὰ χιονία τα πυκνωσαν,
Ζαρωματιές τα μάγουλα ατλάκωνον,
Μά τή συνήθεια τής δουλειάς δέ χάνει:
Σά μηχανή μπροστά στον άργαλειο τής,
“Υφαινε τώρα παιά... τό σαβανο τής.

Είρήνη Δεντρινού

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

Η ΑΠΛΟΤΗΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

“Η άπλοτης του Μ. Φρειδερίκου. “Ό ένας και μένος φρουρός του. Η έκπληξις του κομητος Ντε Σουαζέλ. “Ό αυτοκράτωρ Ίωσήφ και έ γύφτος. “Όπου έ αυτοκράτωρ δουλεύει στο γύφτικο φουσέρ!... “Η πληρωμή. “Εξ δεκαρες γιά τή ρόδα και τὰ ρέστα γιά τό... φούσημα!... “Ό γυίος του στραταρχου Ντε Λα Φερτέ. “Η έκστρατεία και ή καλοφαγία...

“Ό Μέγας Φρειδερίκος τής Πρωσσίας ήταν πολύ άπλος στους τρόπους. Στε Σαιν - Σουσι όπου συνήθως έμενε, δέν είχε τιμητική φρουρα παρα... ένα γροναθιέρο μονάχα! Κι όμως κινόνταν με άπλοτη ήμερία, σαν να τον έφύλαγαν τουλάχιστον έκατό χιλιάδες σωματοφυλάκων! Και τόν μοναδικό του όμως φρουρό, ό όποιος του εχηρημίσε και ως ύπηρέτης, ό Φρειδερίκος τον έσταλνε όλη τήν ήμερα στο Ισοδομ, κι’ έτσι έμενε ολομόναχος στην έδοχική του έπαυλη.

Καποτε, ό Μ. Φρειδερίκος είχε όρισει άκρόαση σ’ έναν γάλλον ύποπτηρόδη, τον κομητα ντε Σουαζέλ. “Ό κομητ’ έφτασε τήν άρισμένη ώρα στην έπαυλη του Σαιν - Σουσι και μη βλέποντας κανέναν φρουρό πρυχωρησε ώ; τήν έξω πόρτα και χτυπήσε. Σέ λίγο του άνοιξε ένας άνθρωπάκος, ντυμένος φτωχικά.

— Καλε μου άνθρωπε, ερχομαι να δώ τον Βασιληά... του έβλεπ ό κομητ.

— Έγω είμαι ό βασιληά, αρχοντά μου! του άπήνησεν με άπλοτητα ό ταπεινός άνθρωπάκος, ό όποιος πραγματι δέν ήταν άλλος άπο τον Μ. Φρειδερίκο!

Κατά τή διάρκειά ενός ταξιδιού του αυτοκρατορος τής Αύστριας Ίωσήφ στην Ίταλία, μια από τις ρόδες του αυτοκρατορικού άμαξιού έσπασε μες στη μέση του δρομου. Κατόπιν αυτού, ό Αυτοκράτωρ, κατορθώσε να φτασῆ με τό χαλασμένο άμαξι σ’ ένα γκενιμο χωριο. Χωρίς να χαση καιρό καταβήκα εκει στην πόρτα ενός γυφτιου και τον παρεκάλεσε να ειλιδοφωσῆ τήν σπασμένη ρόδα για να μπορέσῃ να εξακολουθῆσῆ άμέσως τον δρομό.

“Ό τού έκαμνα εύχαριστος, άπήνησεν ό γύφτος ειν δέν τυχαίνε σημερα να είνε γουτή... “Όλος ό κοσμος βλέπειs έχει πάει στην έκκληση και δέν έχω κανένα να με βοηθῆσῃ «φωσώντας τή φωτία».

— Αυτό είνε μόνο! ειλεν ό Αυτοκράτωρ, φουσά έγω... Αυτό θά με ξεστάνη άλλως τε. και άμ’ έπος άμ’ έργον.

“Ό μονάρχης άρταξει τό σχολι τοῦ γυφτιου φουσερού κι’ αρχίζει να το τριβῆ πανω - κατω. “Ετσι σε λιγη ώρα ό γύφτος κατορθώσε να ειλιδοφωσῆ τό άμαξι.

— Ποσο καινι ή εργασία σου!
— “Εξ δεκαρες! απαντησε ό γύφτος.

“Ό Ίωσήφ βρῆζει άμέσως άπο τήν τσπη του έξη δουκάτια, τό δίνει στο γυφτιο και φευγει.

“Ό έντιμος όμως γυφτος μόλις είδε τὰ χρυσά νομίσματα έτρεξε πίσω άπο τον πεατη του φωναζοντας:
— Κάνετε λάθος, κυρίες!... Μου δώσατε δέκα δουκάτια! “Όλο τό χωριο δέν θ’ άχῆ να μου τὰ χαλωση. “Η επιδιόρθωσι μιά; ρόδα; στο κατω-κατω, σεν στοιχίζει τοσο...

— Χαλωση τα όπου θέλας, απάντησεν ό Αυτοκράτωρ. Τις έξυ δεκαρες κράτησε ιες για τον κόπο σου, τό ύπολοιπον ποσό, στο δινω για τήν εύχαριστήση πού έννοιωσα... φουσώντας τή φωτιά!...

“Ό στραταρχης Ντε Λα Φερτέ, ό όποιος άπεστρατεύθῆ γέρον πλέον γεμάτος τραυματια και μεταλλια ανδρείας είχε έναν γυιο τον όποιον προκομίζε φούσως για το στρατιωτικο σιαδιο.

“Όταν ήμθε ή μερα κατα τήν όποιαν ό γυιος του αὐτος θα εφευε για τή πρώτη του έκστρατεία, παρουσιασθηε στον στραταρχῆ ό μαγειρός του ζητώντας να πληρωσῆ για διάφορες λιχουδιες — τρούφρες, μανιταρια κτλ. — τις όποιες είχε έτοιμασει κατα διαταγή του νεαρου Ντε Λα Φερτέ.

— Τι θα τὰ καινῆ όλα αυτα έρωτησε με έκπληξῆ ό στραταρχης.
— Μά... είνε τροφίμα πού θα παρη μαζί του στον πολεμο... απάντησε ό μαγειρός.

“Ό στραταρχης όταν άκουσε τήν απάντηση αυτή εγινε έξω φρενών. Ξεσχισε τον λογαριασμό σέ χιλια κομματια και γυρίζοντας προς τον μαγερα του ειλε:
— Να πäs νά πῆς στον γυιο μου ότι στον καιρο μου δέν... άρματωνόμασε έτσι για τον πολεμο! Το «μενού» μας δέν άποελλί- το παρ’ από σκληρό και τραχυ κρεας— όταν το είχαμε και αὐτό—.

Κατα συνέσειαν, πες του, δέν έννωῦ με κανένα τρόπο να βοηθῆσῃ μια σταταλη τόσο παραλόγη και μη τόσο άνάξια γιά έναν πολεμιστή!...